

Rakte ud efter Mars

Michelle havde en mission. Og det hele begyndte med at lære.

Lucy Stevenson Ewell
(baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i USA.

Michelle skovlede kartofler på sin tallerken. Hun kiggede rundt om bordet på sin familie. Hun var den yngste af 10 søskende, og nogle af dem gik på universitetet nu. Hun kunne godt lide at høre dem tale om det, de lærte.

»Hvad vil du gerne studere, når du skal på college?« spurgte hendes bror. Han læste til ingeniør.

»Jeg ved det ikke rigtigt endnu,« sagde Michelle.

»Du kan også blive ingeniør,« sagde han til hende. »Du er rigtig klog.«

Michelle kunne godt lide den idé. Hun elskede matematik og naturvidenskab. Hun var også god i de fag. Hun vidste, at Gud ønskede, at hun skulle lære. Og hun vidste, at han ville hjælpe hende.

Da Michelle blev ældre, tog hun på universitetet for at blive ingeniør. Hun arbejdede hårdt for at lære. Nogle klasser var svære. Men Michelle gav aldrig op.

Mens hun gik på college, fortalte hun sin klassekammerat John om evangeliet. Senere blev de gift

i templet. Michelle blev færdig og fik sin kandidatgrad. Hun blev mor. Hun fik endda sit drømmejob og hjalp med at affyre raketter for at udforske rummet! Hun var leder og organiserede projekter for sit hold.

En dag bad Michelles chef hende om at arbejde på et særligt projekt. Hun skulle hjælpe med at lave en robot, der var et robotkøretøj, der skulle sendes til Mars. Michelle var spændt! I månedsvis udviklede hun nye designs og udførte tests.

Men da Michelle havde arbejdet på robotkøretøjet, der skulle til Mars i næsten et år, fik hun og hendes mand et vigtigt videoopkald. Det var fra præsident Henry B. Eyring. »Vi vil gerne invitere jer til at være missionsledere,« sagde præsident Eyring. »Vil I acceptere denne kaldelse?«

Michelle og John så på hinanden. At tage på mission betød, at Michelle måtte forlade sit drømmejob.

Vor himmelske Fader vejledte Michelle i hendes liv. Hvordan vejleder han jer?

FOR STØRRE BØRN

Hun ville gå glip af opsendelsen af robotkøretøjet, der skulle til Mars! Men hun vidste, at det var vigtigere at tjene Herren. Da hun blev døbt, havde hun lovet at gøre, hvad end han bad om.

»Ja,« sagde hun. Hendes mand nikkede. »Vi vil tjene.«

Nogle få uger efter Michelle og John påbegyndte deres mission, lattede en raket, der bar robotkøretøjet. Michelle fik ikke mulighed for at se det. Hun var i gang med andre vigtige ting. Hun fortalte om evangeliet og hjalp missionærerne i deres mission. Hver dag bar hun et sort navneskilt, hvor der stod »Søster Amos« med Frelserens navn nedenunder.

Efter syv måneder nåede raketten, der bar robotten, endelig frem til Mars – mere end 160 millioner km væk. Søster Amos fik tilladelse til at se landingen online. Hun inviterede også deres missionsledere til at se med.

Søster Amos var nervøs. Hun og mange andre havde arbejdet så hårdt på dette projekt! Ville den lande sikkert?

Det gjorde den! Alle missionærerne jubede. Så bar søster Amos sit vidnesbyrd. »Jesus Kristus skabte verdener uden ende,« sagde hun.

»Han skabte stjernerne, planeterne og hele universet. Han ønsker, at vi lærer, udvikler os og bruger vores talenter til det gode.«

Hun smilede. Hun var taknemmelig for den måde, Gud vejledte hende på i sit liv. Og hun var taknemmelig for at være missionær – og dele hans utrolige kærlighed. ●

ILLUSTRATIONER: ALYSSA TALLENT